

νότος τινός, νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν εἰδικότητα πρὸς ἣν ἕκαστος τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ρέπει, νὰ καλλιεργήσῃ καὶ ἀναπτύξῃ τὰς ἀτομικὰς αὐτοῦ κλίσεις καὶ ἐπὶ τέλει καταστήσῃ αὐτοὺς ἰκανοὺς νὰ κεραδαινῶσιν ἐκ τοῦ δημοσιογραφικοῦ ἐπαγγέλματος ἕκαστὸν πενήτηντα μέχρι πεντακοσίων φράγκων καθ' ἑβδομάδα. Δὲν ἐγγυᾶται περὶ τῆς ἰκανότητος πάντων, ἐγγυᾶται ὅμως ὅτι πάντες θὰ γνωρίζωσι τὸ ἔργον των. Συνελόντι εἰπεῖν ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς προτίθεται νὰ ἰδρῦσῃ διὰ τὴν δημοσιογραφίαν προπαρασκευαστικὴν τινα σχολὴν, ἀνάλογον πρὸς τὰς ὑφισταμένας διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ τῆς μουσικῆς. Ὁ κ. Ἄνδερσον ἦτο ἴσως ὁ ἀρμοδιώτερος ἰδρυτὴς τοιαύτης σχολῆς, διότι ἐγένετο μαθητὴς τοῦ διασῆμου Δίκενς, ἐπὶ τριακονταετιᾶν δ' ὑπῆρξε συντάκτης εἰς ἔγκριτα τοῦ Λονδίνου φύλλα. Τὸ σχέδιον αὐτοῦ ὁ Ἄγγλος δημοσιογράφος ἐκτίθησιν ὡς ἐξῆς: «Πρόκειται, λέγει, περὶ ἀπλῆς δοκιμῆς. Ἡ δοκιμὴ αὕτη δυνατὸν νὰ ναυαγήσῃ ἀλλ' ἐγὼ εἰμι πεπεισμένος ὅτι θέλει τὸνναντίον ἐπιτύχει, θὰ γείνη δὲ πρόξενος σημαντικῆς ὠφελείας πρὸς τὸν τύπον. Κατὰ τὸ μακρὸν μου δημοσιογραφικὸν στάδιον, παρετήρησα πολλάκις πόσον ἀπαραίτητος ἀποβαίνει διὰ τὸν δημοσιογράφον κατάλληλός τις προπαιδεύσις. Πᾶς νέος διακριθεὶς κάπως ἐν ταῖς κατωτέροις σχολείοις ἢ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ θεωρεῖ ἑαυτὸν ἰκανὸν ὅπως δημοσιογραφῆσῃ. Σχετίζεται ἐπομένως πρὸς δημοσιογραφικὸν τι γραφεῖον, ὑποβάλλει δύο ἢ τρία χειρόγραφα, τὰ ὅποια ἐκπλησσεταὶ πῶς ἢ δημοσιεύονται ἀμέσως ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ φύλλου, ἐντείνει τὴν ἐπιμονὴν αὐτοῦ, ἐπαναλαμβάνει συχνάκις τὰς ἀποδείξεις, ἀπειτα παντὸς εἶδους καὶ θέματος, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ἐπιτυχίας, ἀλλὰ κοπιᾷ εἰς μάτην. Ἄνθ' ἐνός, οὐ τὰς προσπαθείας στέφει ἐν τέλει ἢ νίκη, οἱ ἄλλοι ἀποτυγχάνουσιν, ἐνῶ πολλοὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ παιδείας ἐγκυκλοπαιδικῆς βασίμου δὲν στεροῦνται, καὶ διὰ φαντασίας ζωηρᾶς, κρίσεως ἀσφαλοῦς καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν, αἵτινες ἀπαιτοῦνται ἐν τῷ δημοσιογραφικῷ ἐπαγγέλματι, εἶνε πεπροικισμένοι. Τί ἐλλείπει λοιπὸν αὐτοῖς; Σχεδὸν τίποτε ἀλλὰ τὸ τίποτε τοῦτο ἔχει μεγίστην σημασίαν. Δὲν γνωρίζουσι τὸ α β τοῦ ἐπαγγέλματος. Τοῦτο τὸ α β λοιπὸν ἀναλαμβάνω νὰ διδάξω ἐγὼ πρὸς αὐτοὺς ἐν ἀληθεῖ πρακτικῷ σχολείῳ. Καθ' ἑκάστην πρωΐαν θὰ προσέρχωμαι εἰς τὸ γραφεῖόν μου, θὰ ἀναγινώσκω τὰς ἐπιστολάς μου καὶ τὰς ἐφημερίδας μου καὶ θὰ διανέμω τὴν ἐργασίαν εἰς τοὺς μαθητάς μου, ὡς ἐάν ἦσαν συντάκται μου. Ἐννοεῖται οἴκοθεν ὅτι προϋποθέτω αὐτοὺς πεπροικισμένους διὰ μορφώσεως ἰκανῆς καὶ διατεθειμένους νὰ συμπληρώσωσι μετὰ ζήλου τὰ κενὰ αὐτῆς. Εἰς τὸν ἕνα θὰ εἶπω: «Εἰς τὸ Χάυδ

Πάρκ γίνεται σήμερον στρατιωτικὴ ἐπιθεώρησις. Θὰ παραστῆς εἰς αὐτὴν καὶ τὴν τρίτην ὥραν θὰ μοῦ δώσῃς τὴν περιγραφὴν εἰς ἑκατὸν στίχους». Εἰς ἄλλον: «Λάβε αὐτὸ τὸ δίστηλον ἄρθρον νὰ μοῦ κάμῃς μίαν περίληψιν». Τρίτος θὰ μεταβῆ πρὸς ἐπίσκεψιν καλλιτεχνικῆς τινος ἐκθέσεως καὶ θὰ περιγράψῃ ταύτην. Τέταρτος θὰ παραστῆ εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ νέου δραματικοῦ ἔργου καὶ οὕτω καθεξῆς. Μετ' ὀλίγον θὰ ἐννοήσω τὴν ἰδιοφυίαν ἐκάστου καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ ἀναπτύξω αὐτὴν. Πρόκειται νὰ μορφώσω πολιτικὸν δημοσιογράφον; θὰ βεβαιωθῶ ὅτι εἶνε ἐγκρατὴς τοῦ δικαίου, τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας, τῆς ἱστορίας, τῆς γεωγραφίας, μὴ ἐξαιρουμένων, ἐννοεῖται, καὶ τῶν ἀπαραιτήτων ἐγκυκλοπαιδικῶν γνώσεων. Θὰ ἀσκήσω αὐτὸν ἵνα πραγματεύεται τὰ τῆς ἡμέρας θέματα, ὑποδεικνύων αὐτῷ τὰς πηγὰς ἐξ ὧν δύναται νὰ λαμβάνῃ τὰς πληροφορίες του καὶ τὰ μέσα, δι' ὧν δύναται νὰ ἐξελέγῃ ταύτας. Θὰ προσπαθῆσω νὰ καταστήσω αὐτὸν ἰκανόν, ὅπως ἐξετάξῃ τὰ διάφορα ζητήματα ἀφ' ὑψηλοῦ, ἀπέχων πάσης δριμύτητος περὶ τὴν ἔκφρασιν καὶ πάσης προσωπικότητος. Ἄλλοι θὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς τὴν χρονογραφίαν, τὴν συγγραφὴν ἄρθρων ἐπιτερωτῶν καὶ ποικίλων, εἰς αὐτὴν τὴν καινοθηρίαν. Θὰ ἀσκηθῶσιν εἰς τὴν ἀναστροφὴν μετὰ τῶν ἐπισήμων προσώπων, εἰς τὴν ἐνέργειαν δικαστικῆς τινος ἀνακρίσεως χάριν τῆς ἐφημερίδος αὐτῶν καὶ τὴν σύνταξιν αὐτῆς εἰς ὕφος ἀκριβὲς καὶ σαφές. Ἐν μίᾳ λέξει θὰ μορφώσω νέους δυναμένους νὰ παρασταθῶσιν ἐνώπιον τῶν διευθυντῶν τῶν ἐφημερίδων καὶ ζητήσωσιν ἐργασίαν, ἐν γνώσει ὅτι καλῶς ἐπίστανται τὴν δημοσιογραφικὴν τέχνην. Φρονῶ δὲ ὅτι οὕτω σημαντικὴν ἐκδόουλευσιν προσφέρω καὶ εἰς τοὺς μὲν καὶ εἰς τοὺς δέ.»

Τοιοῦτο τὸ πρόγραμμα τοῦ κ. Ἄνδερσον, μένει δὲ νὰ ἴδωμεν κατὰ πόσον καὶ ἐν τῇ ἐφαρμογῇ θὰ ἀποδειχθῇ προσφυές, ὅποιον φαίνεται κατὰ θεωρίαν.

—x—

Η ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Δημῶδες μῦθος τῆς Σινικῆς, περιεχόμενος ἐν τοῖς δημοσιεύμασι τοῦ Max Müller, τοῦ Schiefner καὶ ἄλλων, μᾶς παρουσιάζει γυναῖκα μανδαρίνου κρίνουσαν κρίσιν ὡς τὴν περιώνυμον ἐκείνην τοῦ Σολομῶντος. Ὁ μῦθος ἔχει ὡς ἐξῆς:

Δύο γυναῖκες παρέστησαν πρό τινος μανδαρίνου φέρουσαι μεθ' ἑαυτῶν βρέφος, οὗτινος ἐκατέρω ἡμφισβήτην τὴν μητρότητα. Ὁ μανδα-

ρίνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπεβάλλετο νὰ διαγνώσῃ τὴν ἀληθῆ μητέρα, περιελθὼν εἰς ἀμηχανίαν, κατέφυγε παρὰ τῆ συζύγῳ αὐτοῦ, ἣτις διέπρεπε μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἐπὶ σοφίᾳ καὶ προνοητικότητι, καὶ μεγάλως ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν γειτόνων, ζητῶν τὰς συμβουλὰς αὐτῆς. Ἡ σύζυγος τοῦ μανδαρίνου, ἀφ' οὗ ἐζήτησε προθεσμίαν πέντε λεπτῶν ὅπως σκεφθῆ, προσέταξε τοὺς θεράποντας νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἀγρεύσωσι μέγαν ἰχθύν, τὸν ὁποῖον νὰ φέρωσι ζῶντα πρὸ αὐτῆς. Τούτου γενομένου, εἶπεν ἡ σύζυγος: «Φέρετε τῶρα τὸ βρέφος, ἀλλὰ μὴ ἀφήσετε τὰς γυναῖκας νὰ εἰσέλθωσι μετ' αὐτοῦ». Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τούτου, ἐκδύσασα τὸ βρέφος τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, περιετόλιξεν ἐντὸς αὐτῶν τὸν ἰχθύν καὶ παρήγγειλε νὰ τὸν ρίψωσιν εἰς τὸν ποταμὸν ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν δύο γυναικῶν. Ὁ ὑπὸ κρητὸς ὑπήκουσεν εἰς τὴν προσταγὴν τῆς κυρίας, ἐσφάδαζε δὲ ὁ ἰχθύς ἐν τῷ ὕδατι ὑπὸ τὰ σπάργανα. Τότε ἡ μία ἐκ τῶν γυναικῶν, μετὰ δισταγμῶν ἐνὸς δευτερολέπτου, ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν ὅπως σώσῃ τὸ ὑποτιθέμενον παιδίον. «Αὐτὴ εἶνε ἡ μήτηρ σου», εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ μανδαρίνου, καὶ προσέταξε νὰ τὴν ἐξαγάγῃσι τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆ ἀποδώσῃ τὸ τέκνον τῆς. Ὁ μανδαρῖνος διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς ἐπέδοκίμασε τὴν κρίσιν τῆς γυναικὸς του, καὶ ἐπέισθη ὅτι αὕτη εἶνε ὁ σοφώτατος νοῦς τοῦ βασιλείου.

Καὶ ταῦτα ὁ περιέργος οὗτος μῦθος ἀπόκειται δ' εἰς τοὺς περὶ τὴν συγκριτικὴν μυθολογίαν ἀσχολούμενους νὰ ἐξαγάγῃσι συμπεράσματα ἐκ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ὁμοιότητος πρὸς τὴν κρίσιν τοῦ Σολομῶντος.

II.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Οὐδὲν μέγα καὶ γενναῖον ἐπιτελεῖται ἐν τῷ κόσμῳ ἄλλως ἢ διὰ τῆς μεγαλονοίας καὶ τῆς εὐσταθείας ἐνὸς καὶ μόνου ἀνδρὸς παλαιόντος κατὰ τῶν προλήψεων τοῦ πλήθους.

Ἡ φιλία εἶνε ὁ γάμος τῶν ψυχῶν, καὶ ὁ γάμος οὗτος ὑπόκειται εἰς διαζύγιον.

Ἐπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἵτινες ἀφοῦ εὐεργετήσωσι τινα ἀπαιτούσι τὴν ἀντιμισθίαν· ἄλλοι δὲν σπεύδουσι τόσον, ἀλλὰ θεωροῦσι τὸν εὐεργετηθέντα ὡς ὀφειλέτην αὐτῶν· ἄλλοι τέλος ἀγνοοῦσιν, ὡς εἶπεν, τί ἔχουσι πράξει, ὁμοιάζοντες πρὸς τὴν ἀμπελον, ἣτις παράγει τὸν καρπὸν αὐτῆς, μετ' ὃ οὐδὲν πλέον ζητεῖ ἀρκουμένη ὅτι παρήγαγε σταφυλάς. Βεβαίως ἐκ τῶν τελευταίων τούτων πρέπει νὰ ἦμεθα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Οἰκονομία ἀπὸ καπνόν.

Περίεργα καὶ διδακτικὰ περὶ τῆς ἐκ τῆς ἀποφυγῆς τοῦ καπνίσματος προκλυπτοῦσης ὠφελείας εἰς τε τὸ βαλάντιον καὶ τὴν ὑγείαν ἀναγράφει ἡ «Νέα Ἐφημερίς» τὰ ἐπόμενα:

«Πρὸ πολλοῦ ὁ συμπολίτης ἡμῶν κ. Ν. Μελισσιέδης ὠκοδόμησεν ἐξοχικὴν ὠραίαν οἰκίαν ἐπὶ τοῦ ἐν Πατησίοις κτήματος αὐτοῦ. Ἐπὶ τῆς οἰκίας ταύτης ἐτέθη ἐσχάτως καὶ ἀναγινώσκεται λίαν περιέργως ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

Ὁ ἔτη τεσσαράκοντα μηδέποτε καπνίσας, τὸ δὲ μὴ δαπανῶμενον κατ' ἔτος ἐκτοκίας, τοιοῦτον κτῆμα ἀποκτᾷ, κ' ὑγείας δέκα ἔτη ἢ τὸν βίον του προσθέτει.

Τούτο θὰ εἴπη ὅτι εἰς διάστημα 42 ὅλων ἐτῶν ὁ κ. Μελισσιέδης ὁδέποτε καπνίσας ἀπεθησαύρισεν οἰκονομίαν οὕτω σεβαστὴν, δι' ἧς ἀνήγειρε τὴν λαμπρὰν οἰκίαν. Καθ' ὑπολογισμὸν ἀκριβῆ ἐπὶ τῆς κατ' ἐλάχιστον ὅρον δαπάνης τοῦ καπνίσματος δι' ἑν ἄτομον (δρ. 90 ἐτησίως) ἀνατοκίζομένου πρὸς 10 ο) τοῦ προστιθεμένου κεφαλαίου τῶν 90 δραχμῶν κατὰ συνέχειαν ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη, τὸ ὅλικόν κεφάλαιον ἀνέρχεται εἰς δραχ. 39.832,86. Ἄν δὲ παραδεχθῶμεν τὸ πιθανώτερον, ἢ μᾶλλον τὸ βέβαιον, ὅτι εἰς οἰκογενείας καὶ τὰς πλέον μικρὰς, τοῦλάχιστον δύο ἄτομα καπνίζουσι, τὸ κεφάλαιον τότε διπλασιάζεται ἀνερχόμενον ἐν ὄλῳ εἰς δρ. 79,692. Κεφάλαιον πολὺ σπουδαῖον διὰ τοὺς πτωχοὺς τοὺς ἀποκῶντας ἐκ τῆς ἡμερησίας αὐτῶν ἐργασίας· σπουδαιότερον ὅμως διὰ τοὺς εὐπόρους ἢ πλουσίους ἢ κατὰ δέκα ἔτη παρτάσας ὑγιεινοῦ βίου. Καθότι γνωστότατον ὑπάρχει ὅτι τὸ καπνόχορτον ἐνέχει δηλητηριώδεις οὐσίας καὶ διὰ τὸν καπνίζοντα εἶνε βραδὺ δηλητήριο ἐκ καὶ ἀνεπαίσθητον».

Τὰ ζῶα χρησιμοποιοῦμενα ἐν πολέμῳ.

Ἡ συμπλήρωσις τῶν μέσων τοῦ πολέμου διὰ τῆς χρησιμοποίησεως πάντῳ ὅ,τι δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ἐπιδικώκεται σήμερον μετὰ μοναδικῶ ὄντως ζήλου. Ἴδου τί περὶ τούτου γράφουσιν ἐκ τῆς γερμανικῆς πρωτεύουσας.

«Ἡ προπαρασκευὴ πασῶν τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων καὶ πάντων τῶν μέσων ἐν Γερμανίᾳ ἔφθασε μέχρι σημείου, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο μοναδικόν, ἐάν μὴ ἦν σπουδαίως ἐπιφοβόν. Μήπως δὲν γίνεται λόγος νὰ συμπεριληθῶσι μετὰ τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς πατρίδος πάντα τὰ ἐν Γερμανίᾳ τετράποδα καὶ πτηνά; Ἐν ταῖς ρηγικαῖς ἐπαρχίαις τρέφουσι πλείονας ἰεράκας καὶ ἐξασκουσιν αὐτοὺς εἰς τὴν δίωξιν τῶν ταχυδρόμων περιστερῶν. Ἐπειδὴ ἡ διὰ τῶν περιστερῶν συγκοινωνία ἀποτελεῖ ἐν Γαλλίᾳ ἀντικείμενον τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν, ἐν Γερμανίᾳ εἶνε λίαν ὑπερήφανοι καὶ εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς ἀνατροφῆς τῶν ἰεράκων ἄλλ' ἰδοὺ καὶ ἕτερον. Ἐν Γερμανίᾳ ἀνεγνώρισαν τὴν χρησιμότητα τῶν κυνῶν διὰ τὰς προφυλακὰς καὶ εἰς πλείστα χωρία καταγίνονται εἰδικῶς εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν κυνῶν διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Προτίθενται ἐπίσης νὰ μεταχειρισθῶσι τοὺς κύνας